

A Mester halála

Hatvan évig némaságra »ítélte« magát... Halálával meghosszabbította a csendet, a némaságot az örökkévalóságig... Csak akkor szólalt meg, ha ENSZ-diplomataként a békéről és szeretetről beszélt. Az élete többi részében hallgatott... Akkor is, amikor bezárta Párizs városa az iskoláját és színházát. Mit is mondhatna erre egy mimes? Meglepetés, értetlenség és mély fájdalom ült ki az arcára... Egy félbemaradt gesztussal elernyedt a keze. Bús letargiába roskadt a Mester.

Nem emlékszem, hogy felhördült volna tiltakozva a világ! Feleannyira legalább, mint halálakor. Szinte senki. Mint ahogyan akkor sem, mikor elvették Anatolij Vasziljev (világhírű orosz rendező) mindkét színházát Moszkvában.

De most, hogy a Mester meghalt, roskadoznak a lapok a nekrológoktól, a sajnálattól! Persze nem ez a baj, hanem... hanem az, hogy *hagytuk* meghalni. Hagytuk, hogy félrevonuljon Cahors-ba, hogy lelépjen a színpadról, és elvettük még a lépcsőt is... Érezte, hogy fölöslegessé vált a világ számára.

Nem tudom, hogyan telhettek az utolsó évei, csak sejthetem. Nyolcvanévesen láttam az Olympia színpadán Párizsban. Gyémántként ragyogott a színpadon! A közönség hol kacagva, hol könnyezve nézte, ki tudja hányadszor, Bip mókáit, keserveit. Felröppent a pillangó, csodálatos ámulatba ejtve a sok ezer embert, akik abban a pillanatban megfélelkeztek minden rosszról. Semmi nem volt fontos abból, ami a színház falain kívül történt! Egy Művész ringatott bennünket a karjaiban, és simogatása Édesanyámat juttatta eszembe...

Széles mosollyal fogadta hódolatomat előadás után a művészbejárónál. Ragyogott az életkedvtől, az energiától... Nem tudom soha meghálálni Bíró Gyöngyinek, Marceau Kolozsvárról származó asszisztensnőjének, hogy lehetővé tette ezt a találkozást.

Aztán New Yorkban láttam viszont, az ENSZ tévécsatornáján beszélt a diplomatákhoz. Elmondta nekik, hogy milyen kevés hiányzik a *világbéke*hez! Szerinte csak annyi kellene, hogy engedjenek mindannyian egy kicsit, hogy jobban átérezzék a világ baját... Kis elnéző, gunyoros mosolyok jelentek meg a kifogástalanul öltözött diplomaták arcán. Milyen naivak ezek a művészek... milyen naivak... *Milyenek legyenek, uraim?!!!*

Hát ágynak esett a Mester.

Szép csendesen.

Naivan.

Meghalt.

Lassan elhervad a virág Bip kalapján.

Magyarakanizsa, 2007. szeptember 30.

